

„Госпођо Брнабић, није ли Вам мало непријатно што се у исто време док Ви и влада обележавате 100 дана по медијима увелико спекулише у вези са новим ванредним парламентарним изборима? А зна се ко такве приче лансира и чији су то медији – свакако не моји или Ваши – јер ни Ви ни ја на њих немамо утицаја.“

Ово питање поставио сам прошли четвртак премијерки приликом првог гостовања актуелне владе у Скупштини и оно је, разуме се, остало без одговора. На страну што су ово већ пети или шести „првих сто дана“ (четири владе плус две реконструкције) од 2012. чиме смо, како год да се рачуна, већ доброно загазили у шесту годину напредњачке (све)власти.

Без обзира што комбинацијом вештог политичког маркетинга и бруталне медијске контроле код великог дела бирачког тела производе илузију да, малтене, тек што су преузели власт, Вучић и братија владају дуже од пола деценије, односно дуже и од Коштунице и Тадића – а о Ђинђићу да и не говоримо.

Српска политика је постала нека врста примењене орвеловштине. Наиме, скоро све је управо супротно од онога како се званично говори – и говори се углавном све супротно од онога како јесте.

Рекао је – и безброј пута поновио – да се неће кандидовати за председника Србије. Али је, авај, на крају попустио и преломио се, ваљда, под „неиздрживим притиском“ страначких колега и коалиционих партнера (који иначе не смеју да писну ни о много безазленијим и мање важним стварима).

"Кимџонгунизација" или Орвел на домаћи начин

Пише: Ђорђе Вукадиновић
среда, 01 новембар 2017 12:53

